

nenormalne ljudi (melanholike, nevrotike, manijake itd.). Grum ni le polbrat psihopata v tem, da se kakor on zateka v sanje, v utvaro, marveč so tudi njegove sanje bolj ali manj podobne sanjam duševnega bolnika. V ustvarjalnem procesu se je vživljal v patološki način do-
jemanja sveta. Koliko je bil sam k temu nagnjen (očiten melanholični temperament) in koliko mu je pri tem služilo uživanje opojnih sred-
stev, je vprašanje, ki bo nanj lahko odgovorila šele temeljita, psiho-
loško utemeljena Grumova biografija.

Ugotoviti, od kod poudarjanje starosti pri večini Grumovih posred-
nikov, oziroma od kod Grumu občutek starosti, kakor ga je izrazil
v Lastnem portretu, po prejšnjih dognanjih ne bo več težko. Grum je
izredno zgodaj prišel do spoznanja o ničnosti življenja, študij medicine
in seznanjenje s psihoanalizo ga je oropalo poslednjih mladostnih ilu-
zij. Zgodaj se je otresel religije, trdne filozofske opore pa ni našel ali
pa je ni bil sposoben sprejeti. Poleg tega pa je bil, kakor pričajo
njegovi znanci, še bolj samotarske narave in vase zaprtega značaja.
Tak človek je mlad brez mladosti. Občutek starosti pa je nujna po-
sledica takega duševnega razpoloženja.

(Konec prihodnjič.)

V DREVOREDU AKACIJ

Milena Merlak

Ustaviva se v belem drevoredu akacij:
akacije dišijo kot strast,
ki se izpoje v trenutku.

Ustaviva se,
da v sebi potešim popotnika,
ki so mu vse poti prekratke.
Beli cvetovi akacij
naj se mu usipljejo na prsi.

Ustaviva se v belem drevoredu akacij.
Tu me obzorje ne muči kakor skrivnost,
tu je vse belo in sinje
in ti si vse, kar pričakujem.